

Ở đâu còn hận thù, Ở đó không có hòa hợp

[*Hận thù Khôn nguôi*]

*“Tôi bước đi, không thấy phố, thấy nhà.
Chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ...” (Trần Dần)*

“Mày nhìn gì các ông ấy? Các ông ấy có khác gì ông nội mày đây...”

Đó là lời của một ông già hom hem, với cái cuốc trên vai, hai ống quần cao thấp, mắng thẳng cháu mình khi nó cứ lảm lét nhìn chúng tôi. Những người “*tháng tư gãy súng*” đang bị khổ sai, đày ải ở vùng núi rừng Hoàng Liên Sơn miền Bắc...

Sau đây là câu chuyện thật của ông nội thẳng bé:

1. Ngày 20/7/1954, đất nước chia đôi, ông bỏ đơn vị, không đi Nam. Ông ở lại hoan hô hòa bình, vui mừng chiến thắng với “bác” Hồ... Ít tháng sau, ông mất nhà, mất cửa. Vợ, chồng, con cái, bầu đàn thê tử gồng gánh lếch thếch đi kinh tế mới ở nơi “*nước độc, rừng thiêng*”, Tận cùng của miền Bắc... Miệng ông luôn lảm bảm: “*nhất thất tức thành thiên cổ hận...*”

1954 cho tới 1976, là hai mươi hai năm, thời gian của ¼ thế kỷ, tôi gặp ông, ông vẫn còn đang hận, cái hận “*thấu cáy*” của “bác” Hồ.

2. Một cái “thấu cáy” khác sau 30/4/1975:

– Ngày 22 tháng 10 năm 1993, khách bộ hành trong vùng cư xá Chu mạnh Trinh, Phú Nhuận tò mò nhìn hai người đàn ông trung niên Việt kiều, đầu đội khăn tang đứng trước một cái bàn thờ nhỏ làm bằng miếng ván đơn sơ đặt trước cửa một căn nhà, mà chủ nhà là người Hà Nội sở hữu sau 30/4/1975.

Trước đó, hai người này đã xin phép chủ nhà cho họ thấp nén nhang cho cha mình. Người tạo dựng nên căn nhà này, mà ở đó, ông đã cùng vợ và các con sống những ngày thanh bình, hạnh phúc, êm đềm, ấm áp trong những năm xưa.

Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao con của chủ nhà lại phải xin phép kẻ [ò] nhà của mình để giỗ cha mình ngoài hè, trước căn cướp nhà mà cha họ đã tạo dựng?

Câu chuyện thê lương bắt đầu như sau: Trước 30/4/1975. Vợ, con di tản, ông không đi... Nghĩ rằng mình, một đời chỉ là một anh công chức quèn, không dính dáng tới quân đội, chắc không sao...

Bộ đội “bác” Hồ “giải phóng” Sài Gòn tự do đóng quân ở nhà dân. Nhà của ông cũng không ngoại lệ. Sau nửa tháng ăn, ở theo kiểu: “com niêu, nước lọ”, bừa bãi, bẩn thỉu... Ông yêu cầu họ luân phiên đóng quân ở nhà khác. Họ không chịu. Bực mình ông cắt nước, tắt điện... Cuối cùng chúng chịu thua. Trong lúc di chuyển sang nhà khác, tên đội trưởng quay cổ lại nói lớn: “*mày sẽ biết tay ông*”.

Vậy thì “*tay ông*” ra sao?... Hậu quả thế nào?...

Chị người làm sau 30/4/1975 đã xin nghỉ việc, bằng đi một thời gian, nay đột nhiên trở lại thăm ông, qua vài lời vấn an, chị vào ngay vấn đề như sau: “*Bà và các cô, cậu đã đi hết, còn lại mình ông, không có tiếp tế làm sao sống, con đề nghị ông mang cái bàn nhỏ và cái máy đánh chữ ra ngồi ở đầu ngõ, đánh thuê, kiếm tiền độ nhật.*”

Ít ngày sau, chị người làm xuất hiện và đưa cho ông một tài liệu nói rằng: “*Đây là đơn xin đi Mỹ cho những người đã làm sổ Mỹ trước ngày giải phóng. Nay cả hai chính phủ Việt, Mỹ đồng thỏa thuận cho họ ra đi. Ông hãy đánh gấp thật nhiều bản. Rất nhiều người muốn mua... Hai ngày nữa con trở lại lấy...*”

Hai ngày sau, thay vì chị người làm, lại là công an áo vàng ập đến bắt ông vì ông đã toan tính phổ biến tài liệu phản động.

Đi tù, chết mất xác vì không có thân nhân. Căn nhà của ông, một thời gian sau, người ta thấy những người cư ngụ có giọng nói khó nghe của người Hà Nội...

Ngày hôm nay, sau 43 năm, một trong hai người con trai của ông đã qua đời, người em còn lại cũng đã ngoài 80 tuổi. Tôi, thỉnh thoảng vẫn gặp anh trong ngày giỗ cha (cha anh là bác tôi). Tôi vẫn thấy anh khóc! Vợ anh thì an ủi anh. Con, cháu anh thì im lặng nhìn anh xót xa! Hận thù xưa vẫn còn vương vấn đó sao?

3. Nạn nhân “thấu cáy” của ông Hồ thời cách mạng:

– Cải cách ruộng đất ở miền Bắc 1956. Ông Hồ đã giết ân nhân của mình ra sao. Ngày hôm nay, hơn 60 năm sau, con cháu của nạn nhân còn nhớ hay đã quên cái chết thê lương của thân nhân mình?

Bà Nguyễn thị Năm, có hai người con trai theo cách mạng, một trong hai người đã lên tới chức trung đoàn trưởng. Nhà của bà là nơi ẩn trú an toàn của các đồng chí: Chủ tịch Hồ

chí Minh, Võ nguyên Giáp, Trường Chinh, Lê đức Thọ, Hoàng quốc Việt, v.v. Bà đã cống hiến hết cả tài sản của mình cho “bác” và đảng. Nhà cửa, gạo lúa, vải vóc, và cả ngàn lạng vàng liên tiếp bí mật chuyển cho cách mạng...

Cuối cùng, bà đã bị xử bắn do chính những kẻ thọ ơn của bà với tội danh “*tu sản địa chủ cường hào ác bá*”. Hơn 30 năm sau (1953–1987), người con trai lớn của bà, sau rất nhiều lần nộp đơn xin Nhà nước sửa sai. Cuối cùng, tội danh của mẹ ông mới được sửa thành: “*tu sản địa chủ kháng chiến*”!

Năm 1993, bốn mươi năm sau, người con trai thứ hai của bà Năm đã phải nhờ tới phương pháp ngoại cảm mới tìm được xác mẹ mình ở sâu trong rừng tỉnh Thái Nguyên...

Năm 2003, năm mươi năm sau, người con dâu của bà Năm phát biểu như sau: “***Gia đình tôi rất buồn, vì đến giờ này cụ Năm nhà tôi vẫn chưa được công nhận là người có công với kháng chiến...***”

Bây giờ, bắt đầu của năm 2018, hơn sáu mươi năm đã qua, người con trai thứ hai của cụ Năm, nay đã hơn 90 tuổi, hiện đang sống với vợ, con ở trong một căn phòng nhỏ hẹp ở Hà Nội. Ông nói: “***trong lòng tôi chưa bao giờ nguôi đi nỗi khổ đau, hận thù!***”

Bức tường “***hận và thù***” do chính những người CS Hà Nội xây dựng lên. Sau hơn nửa thế kỷ, họ vẫn cố thủ, không chịu phá vỡ... Vậy bằng cách nào những nạn nhân kia có thể bước đến con đường “***hòa hợp, hòa giải***” với họ?

Phần chúng tôi, những người lính, bị “***thấu cáy***”:

“***Học tập 10 ngày thành 10 năm, 15 năm...***”

Đài BBC, sau 30/4/1975 bình luận rằng: “***Trong lịch sử chiến tranh của nhân loại, lần đầu tiên có một loại bại binh tình nguyện đi vào tù...***”

Cay cú thật!...

TLC Bùi Trọng Nghĩa – K18/TĐ

Nguồn: Internet eMail by Lê Dũng/TĐ chuyển

*Đăng ngày Thứ Hai, March 5, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*